

[H. C. Toff.]

landbrugets produkter. Det er ud fra disse betragtninger, vi skal vurdere fremover. Det var derfor, jeg havde stærk tvivl om, hvorvidt de beløb, der stilles til rådighed, er rimelige.

Til slut vil jeg sige, at jeg deler den opfattelse, som det ærede medlem hr. Anders Andersen gav udtryk for, nemlig at det er af væsentlig betydning, at de midler, der anbringes i dispositionsfonden, bliver væsentlig større. Jeg har også givet udtryk for, at jeg hellere ville anbringe nogle af de øvrige midler i denne dispositionsfond, fordi det sigter fremad, går til afsætningsfremmende foranstaltninger, går til at vinde nye markeder, til at bevare markeder. Det er der et positivt sigte i. Det vil det konservative folkeparti gerne medvirke til.

Svend Haugaard: Der er lige nogle bemærkninger, jeg må svare på.

Først til det ærede medlem hr. Bækgaard, som spurgte mig direkte, om jeg ikke mente, det var uheldigt, at man pludselig skulle 10 kr. op med kornprisen, hvis det endelig skulle ske, at vi kom ind i fællesmarkedet. Dertil kan jeg svare, at for det første er det ikke aktuelt, så vidt jeg forstår, at vi skal ind i fællesmarkedet, hverken i dag eller i morgen. For det andet kan man så spørge, om det skal være den vesttyske kornpris eller Frankrigs kornpris. Endelig for det tredje, hvis det endelig skulle ske, at Danmark skal ind i fællesmarkedet, er det i hvert fald fra min side en betingelse, at England også skal med. Så har vi afsætnings- og prisforhold derefter. Så vil sagen nogenlunde klare sig selv. Tag det bare roligt. Lad være med at blive nervøs af den grund.

Til den højtærede landbrugsminister. Jeg tror, det er en misforståelse, når den højtærede minister mener, at jeg skulle være gået ind for, at disse tilskud skulle være faste. Det vil jeg ganske afgjort ikke gå ind for. Tværtimod. Vi er helt enige om, at det kun er forbigående. Vi skal arbejde på mere langsigtet politik med hensyn til, hvad der

fremmer produktionen, hvad der fremmer konkurrencen. Jeg tog det imidlertid i sammenhæng, nemlig i den sammenhæng, at når vi ophæver ejendomsstilskuddet, samtidig med at man får en stærk forøget kornudgift, rammer det specielt hårdt netop over for dem, der har svineproduktion og fjerkræproduktion. Det bliver dem, der kommer til at betale. De får ikke noget igen, men de mister noget. Det kan altså virke noget stærkt netop over for dem.

Hvad angår det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensens bemærkninger, må jeg indrømme, at jeg blev noget betænkelig ved mine pædagogiske evner, for jeg brugte en meget stor del af mit indlæg til netop at fortælle, at der var to synspunkter, to argumenter, som kunne bruges. Det ene var det med den rentable kornpris, det andet var om begrænsningen. Hvad det første angik, erkendte jeg fuldt ud, at en rentabel kornpris kunne nås ved at forhøje kornprisen; det er noget, man i alle tilfælde fra konservativ side er meget stærkt interesseret i. Det andet derimod kunne ikke opnås på den måde, medmindre man satte kornprisen så højt op, at man simpelt hen derved bremsede produktionen. Jeg påviste, at netop de unge var nødt til at producere mere, hvis de ikke tjente så meget, indtil de kom til en vis grænse. Den grænse tror jeg ikke man fra venstres side vil gå op til.

Når jeg blev spurgt direkte, om jeg turde lade falde, hvad ikke kunne stå, vil jeg dertil sige: tværtimod. Jeg gik ind for alt det langsigtede, alt det, der kunne være med til i det lange løb netop at få tingene til at stå fast. Jeg mener, at den ordning, man nu prøver at gennemføre, først og fremmest rammer de unge, de unge, som jeg i alt fald ikke vil lade falde, selv om man fra anden side prøver på at skabe vilkårene på en sådan måde, at de får svært ved at stå.

Morten Lange: Jeg vil gerne sige til den højtærede landbrugsminister, at han må ikke have haft helt fint øre for tonefaldet i tinget her i dag. Det ærede medlem hr.